

[Aksel Møller.]

ved Lovforslagets Udarbejdelse og videre Behandling. Men det ærede Medlems Parti foretrak at overlade til Regeringen at tage Ansvaret for Fremsættelsen af Lovforslaget. Og det er altsaa sket. Hvis det ærede Medlem er utilfreds med Resultatet, kan han vel igen søge en væsentlig Aarsag dertil i den Omstændighed, som vi har haft Lejlighed til hyppigt at konstatere i denne Rigsdagssamling: at Socialdemokratiet ved at stille sig uden for har forskært sine Muligheder for at øve en afgørende Indflydelse paa Tingene.

I øvrigt vil jeg tro, at hvis man kunde granske Hjerter og Nyre hos det ærede Medlem Hr. V. Buhl, vilde man opdage, at han i og for sig var overrasket over, at Partiet Venstre har fremsat et Lovforslag som det, der her foreligger, og at Det konservative Folkeparti tiltræder det, selv om Det konservative Folkeparti ikke gør det med samme Glæde, for man maa vel billigtvise indrømme, at dette Forslag er et saa uhyre vidtgaende Indgreb over for Landets Erhvervskapital, at de Synspunkter, som baade den høje Regerings Parti og mit Parti i alt Fald altid har plæderet, i høj Grad har maattet resignere ved Udarbejdelsen af Lovforslaget og ved dets endelige Behandling. Men den Overraskelse eller Forundring, som jeg altsaa tror, at det ærede Medlem, naar alt kommer til alt, nærer, er naturligvis ikke tilstrækkelig til at sikre os hans Medarbejderskab til Forslagets endelige Vedtagelse, og det Arbejde har det saa i alt væsentligt været overladt tre Partier at foretage i den Tid, Udvalget har arbejdet.

Fra Lovforslagets Fremsættelse den 24. Maj til dets Vedtagelse i dette høje Ting, som jo altsaa skulde ske i Dag, er der gaaet nøjagtig seks Uger. I den Tid, Udvalget har arbejdet, har det modtaget 29 Deputationer og ca. 70 skriftlige Henvendelser, og derudover har de fleste af os modtaget utallige Breve og personlige Besøg, som vel nok for de fleste af os kan sættes til mere end 100. Det er paa Baggrund af det derved fremkomne Materiales Størrelse, et Materiale, der ofte indeholdt vigtige Enkeltheder, at vi for nogen Tid siden henvendte os til den højtærede Statsminister for at opnaa en Udsættelse af Forslagets Vedtagelse. Man kommer ikke uden om, at Landets Erhvervsliv har Krav paa en ganske særlig omhyggelig Behandling af dette Lovforslag, og hele Befolkningen har Ret til at vente, at Lovgiveren gør sig hele Problemet „de ledige Penge“ saa klart, at

de Ofre, som her skal bæres, ikke bæres forgæves.

Jeg vil ikke benægte, at Udvalgsarbejdet har været uhyre intenst, og dets Formand, det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen, har fortjent Komplimenter for den Urokkelighed, hvormed han har tvunget Udvalgsarbejdet igennem fra Dag til Dag, men det har ikke været til hele Udvalgets Tilfredshed, og naar Udvalgets ærede Ordfører (Himmelstrup) mente at kunne konstatere, at man havde savnet Tid til det rolige Overlæg og den klare Erkendelse, har han dermed berørt Synspunkter, som for os har været afgørende under Udvalgsarbejdet. Jeg vil den Dag i Dag, skønt vi nu staaer ved Forslagets Færdiggørelse, paastaa, at det havde været bedre, om vi havde taget os mere Tid til dette Arbejde. Der er næppe nogen af os, som i Dag kan sige, at han helt kan overskue Virkningerne af dette Forslag. Der er næppe nogen af os, som med nogenlunde Sikkerhed kan spaa om, hvad den økonomiske Situation i Foråret 1947, naar denne Skat begynder at falde, vil bære i sit Skød, og der er i hvert Fald ingen af os, som ikke har haft rig Lejlighed til under Udvalgsarbejdet at lytte til Advarsler med Hensyn til Lovforslagets Udformning.

Naar jeg i Tankerne genoplever hele den Parade af vort Erhvervslivs mest betydningsfulde Organisationer, som søgte Foretræde for Udvalget, og naar jeg har deres Kritik i frisk Minde, undrer det mig, at den højtærede Regering vilde forcere Sagen igennem. Jeg ved godt, at man vil sige: lad ikke Patienten ligge for længe paa Operationsbordet; men jeg foretrækker dog, at han faar Lov til at ligge urørt af Tænger og Knive, indtil Kirurgen har helt præcist for sig, hvordan han skal skære uden at komme til at myrde Patienten. Jeg ved ogsaa, at Erhvervslivet har et billigt Krav paa Besked om, hvilke Midler den højtærede Finansminister vil levne det, men jeg tror — alt taget i Betragtning —, at det vilde have foretrukket en god Afgørelse fremfor en daarlig, selv om Vejen til den gode havde været længere, og havde de Synspunkter, som der er Mening i at fremsætte over for dette Lovforslag, faaet Lov til at arbejde i længere Tid, havde de ogsaa i højere Grad kunnet præge Lovforslaget. Regeringen vilde ikke vente, og Regeringens Ansvar over for Loven bliver ikke mindre tyngende af den Grund.

Man skal som bekendt være varsom med at spaa. Alligevel vover jeg den Paa-